

под широката му наметка. Никой нищо не беше видял.

Когато излязоха вън беше почти тъмно. Августейонът гъм-
жеше от навалищата, която струеше от всички входи на Хиподрома,
^{срещ} и ярката руменина на здрачното небе се рисуваха огромни могъщи
силуети. Във влажния въздух, който идеше от морето, се разтапяха
хилядите благовония на скъпите масла, които търговци из Индия и
Халдея пр^едаваха на открито пред Свещения дворец. По ъгълите на
улиците вече блещукаха кандилата. Иваница се извърна. Ед^{на} слянка
неотстъпно го следеше. За миг юношата поиска да се хвърли в тъл-
пата, да се скрие, да потъне в нея. Но това беше празно безумие.
При черквата на пантократора, слянката направи никакво неопределе-
но движение - сякаш се обогува и изчезна.

Останал сам в стаята си, Иваница с трескаво любопитство
разтвори пергамента.

Асен го поздравяваше от името на всички домашни, които
с трепет очаквали връщането на Сеслава, за да узнаят нещо за него.
Бече два пъти ^{протождани} изпращани тайно находници до Визанс, но никой не
успял да го види. Веднъж пратили и златопечатно слово до Исака,
но той не отговорил. На майка им било много мъчно за него. Ден
и нощ се молили на преблагия Чудотворец да му помогне. Император
Фридрих се канел да тръгне ^и с многобройна войска за Нис. Оттам
щял да се отправи за Константиновград ^и да разруши ромейската мощ.
Това било великолепен случай за българи и сърби да помогнат на
Фридрих Червената брада и да възстановят правата си на полуостро-
ва.

Повече Асен нищо не казваше. Но Иваница разбра веднага
лекото загатване. Сгър^{ти} безпомощно ръце, удари челото си в
стената. Трябваше да избяга на всяка цена.

Безумни мисли го разкъсаха, една от друг^и по-дръзки, по-
невъзможни. Най-последно реши. Когато се научи, че кръстоносци са